

Pentru frații mei, Jeremy și AJ, adevărații Pofticioși.

* * *

Și în memoria celor doi bunici ai mei, doi adevărați superarmăsari de curse.

Distribuție

* * *

Gașca Pofticioșilor

BRUNO VICTOR BENUCCI III, 16 ani (VIC): Capitolul curent. Opera, Matisse, Mad. Superarmăsar de curse.

MADELINE FALCO, 17 ani (MAD): Iubita Noului An. Tunsoare punk, Elliott Smith, operații cu mulțimi, autentici-tate.

MBEMBA BAHIZIRE KABONGO, 27 de ani (BAZ): Colecționar de povești și tatuaje. Anti-pâine. Recunoscător Domnului.

NZUZI KABONGO, 20 de ani (ZUZ): Fratele mai mic al lui Baz. Dansul, trupa Journey, pocnitul din degete. Vorbitor prin alte mijloace.

COCO BLYTHE, 11 ani: Compozitoare. Roșcată. Înghețată și Queens și false înjurături. Da, frutu-i!

Poliția din Hackensack

SERGEANT S. MENDES: Dependentă de cafea. Iubită ne-entuziastă. Isteață și prudentă. E mai mult decât pare.

DETECTIV H. BUNDLE: Nor atomic. Hârțogărie și reguli. Mândru membru al burgheziei înfloritoare.

DETECTIV RONALD: Sosie a lui Weasley. Iubit entuziast. Talentat la stat degeaba. Pudel pierdut.

Familia etc.

DORIS JACOBY BENUCCI: Mama lui Vic. Văduvă. Prăjituri, familie și progres. Încearcă din răsputeri.

BRUNO VICTOR BENUCCI JR.: Tatăl lui Vic. Gânditor cu inima. Fan al pantalonilor de trening și al Mets. Decedat.

OMUL-AUTOPORTRET (UNCHIUL LESTER): Unchiul lui Mad. Whisky, țipete și plânsete. Posesor de puști.

JAMMA: Bunica lui Mad. Afectată de demență. Papuci și pijamale și Coca-Cola la dublu.

FRANK-PRIETENUL: Avocat. Văduv. Mâncător de fasole verde și novice într-ale literaturii. Poartă costum.

KLINT & KORY: Băieții lui Frank. Hot Topic & Batman. Orchestra Sufletelor Pierdute. Niște puști complet nepofticioși.

PĂRINTELE RAINES: Preot, înțelept, autor de fapte bune. I-a căsătorit pe părinții lui Vic. Super fan Iron Maiden.

RACHEL GRIMES: Actuala prietenă a lui Baz. Bravă asistentă medicală. Tunet, jogging și clătite.

Capitolele anterioare

CHRISTOPHER (TOPHER): Artist al tatuajelor. *Battlestar Galactica*, sobrietate și resurse din plin. Chel.

MARGO BONAPARTE: Chelneriță, contrabandistă, cochetă. Cartofi prăjiți cu brânză. Rom. „Bonjour, mes petits gourmands!”

NORM: Măcelar rus. Neînțeles. Carne. Porci însângerați. Nu-i de la KGB. „Niet.”

GUNTHER MAYWOOD: Pustnic. Proprietar. Stăpânul Livezii Maywood.

Peștișorul de aur

HARRY CONNICK JR. JR.: Supraviețuitor. Înotător. Iubitor de vreme rece. Nu se dă bătut. Dar ce să-i faci?

* * *

Mi se părea amuzant că asfințitul pe care ea îl vedea
din curtea ei și cel pe care eu îl vedeam de pe scările
din spate era același. Poate că, la urma urmei,
cele două lumi diferite în care trăiam nu erau atât
de diferite. Vedeam același asfințit.

Proscrișii, S. E. Hinton

* * *

UNU

FAȚEȚELE SEMNIFICATIVE

sau

Adunați-vă laolaltă eurile prostețe și inutile

Gândiți-vă numai: sunt miliarde de oameni pe lume, fiecare cu un miliard de „eu sunt“. Eu sunt un observator tăcut, un campion la stat pe tușă. Îmi sunt dragi arta, cei de la Mets și amintirea tatei. Reprezintă aproximativ a șapte miliarde parte din populație: acestea sunt fațetele mele semnificative și asta doar pentru început.

— Începe cu prietenii mei.

— Ce anume?

— Povestea, zic eu.

Numai că nu-i chiar așa. Trebuie să merg mult mai departe în trecut, înainte să devenim prieteni, pe vremea când nu exista decât....

...

OK, gata.

— M-am îndrăgostit de vreo mie de ori.

Mendes zâmbește ușor și împinge mai aproape reportofonul digital.

— Scuze, ai zis... că te-ai îndrăgostit?

— De o mie de ori, zic eu trecându-mi ambele mâini prin păr.

Cândva credeam că iubirea e definită prin numere: primul sărut, cel de-al doilea dans, infinitele suferințe. Credeam că numerele durează mai mult decât iubirea însăși, supraviețuind în cotloanele întunecate ale inimii distruse. Credeam că dragostea e crudă și dificilă.

Acum nu mai cred nimic din toate astea.

— Sunt un superarmăsar de curse.

— Ce ești?! întreabă Mendes aruncându-mi o privire severă și totodată ostenită.

— Nimic. De ce nu purtați uniformă?

Poartă o fustă de tweed cu o jachetă asortată și o bluză largă. Îi observ în tăcere ochii căprui, intenși și – să nu fi fost pungile de sub ei și ridurile laba gâștei care îi încadrează trăsăturile ca niște paranteze faciale – foarte frumoși. Îi observ în tăcere cutele discrete de pe mâini și gât, semne ale îmbătrânirii premature. Îi observ în tăcere lipsa verighetei. Îi observ în tăcere părul negru, lung până la umeri, cu o urmă vagă de expresie și stil.

Între paranteze, discretă, absentă, stăruitoare: fețele lui Mendes, se pare, sunt o subtilă notă de subsol.

— Teoretic vorbind, am ieșit din tură, zice ea. În plus sunt sergent, așa că nu trebuie să umblu tot timpul în uniformă.

— Deci dumneavoastră sunteți șefa, corect?

— Eu îi dau raportul locotenentului Bell, dar asta e cazul meu, dacă asta întrebi.

Vâr mâna sub scaun, scot tubul de Visine din buzunarul din față al rucsacului și îmi pun repede câte o picătură în fiecare ochi.

— Victor, ai lipsit timp de opt zile. Apoi, în dimineața asta, tu și – răsfoiește printre hârtii până când găsește ce caută – Madeline Falco ați intrat aici ținându-vă practic de mână cu Mbemba Bahizire Kabongo, zis și Baz, principalul suspect în omorul pe care îl anchetăm.

— Nu mă țineam de mână cu Baz. Și nu-i un ucigaș.

— Așa crezi?

— Așa știu.

Mendes îmi oferă un zâmbet compătitor, genul de zâmbet care echivalează cu o încruntare.

— Vic, omul tocmai s-a predat. Ca să nu mai spun că ADN-ul lui e pe arma crimei. Avem suficiente dovezi ca să

îl vâram pe Kabongo după gratii pentru multă vreme. Ce sper să mă lămurești tu este cum ai ajuns de la a fugi pe ușa din față a locuinței tale acum opt zile la a intra aici în dimineața asta. Ai spus că ai o poveste. Așa că spune-o.

Amintirea acestei dimineți e proaspătă. Vocea lui Baz, întipărită în mintea mea. „Aplică tactici diversioniste, Vic. Ei o să aibă nevoie de timp. Și noi trebuie să li-l oferim.“

— Orice fată care se dă cu dermatograf, zic eu.

...

...

Sergent Mendes mă privește cu ochi mijiți:

— Ce?

— Orice fată care cântă la un instrument, cu excepția fagotului, cred.

— Îmi pare rău, dar nu-nțe...

— Orice fată care poartă teniși Nike vechi. Orice fată care desenează pe ei. Orice fată care ridică din umeri sau coace pâine sau citește.

„Povestește-le despre fetele pe care ai crezut că le-ai iubit, cele de dinainte.“ Zâmbesc în sinea mea, e singurul loc unde pot să zâmbesc.

— Orice fată care merge pe bicicletă.

Îmi scot batista și îmi șterg saliva din colțul gurii. Tata îi spunea „cana mea crăpată“. Nu puteam să sufăr faza asta. Acum îi duc dorul.

Uneori... da, cred că duc cel mai tare dorul lucrurilor pe care nu le puteam suferi.

Mendes se lasă pe spătarul scaunului.

— La puțin timp după ce-ai plecat, mama ta te-a dat dispărut. Vic, ți-am văzut camera. E toată numai Whitman, Salinger și Matisse. Ești deștept. Și cumva tocilar, dacă nu te superi că-ți spun așa.

— Și ce vrei să spunei?

— Că nu ești un dur. De ce încerci să pari unul?

Ciupesc, pe sub masa metalică, materialul brățării mele cu inițialele GP.

— „Sunt imens, cuprind multe fațete“, zic eu.

Mendes continuă:

— „Mă aplec către cei mai de-aproape, aștept în prag./ Cine și-a săvârșit munca zilei? Cine își va încheia cel dintâi cina?/Cine vrea alături de mine să umble?!“

...

Încerc să îmi ascund stupoarea, dar n-am cum să fiu sigur că ochii nu m-au trădat.

— Whitman credea că justiția trebuie să fie una pentru toți, zice ea. Știi care-i următorul vers, nu?

Nu știu. Așa că nu spun nimic.

— „Vei grăi înainte să plec?“ spune ea încet. „Sau sosisi-vei deja prea târziu?“¹

...

— Nu vă supărați, domnișoară Mendes, dar nu mă cunoașteți.

Ea studiază din nou dosarul din fața ei.

— Bruno Victor Benucci III, 16 ani, fiul lui Doris Jacoby Benucci și al răposatului Bruno Benucci Jr., decedat cu doi ani în urmă. Copil unic. Înălțime, 1,68. Păr negru. Suferă de sindromul Moebius. Obsedat de artă abstractă...

— Știți ce înseamnă aia?

— O, am avut parte de tot soiul de escroci obsedați de Picasso și, crede-mă, n-a fost deloc ușor.

— Nu la asta m-am referit.

— Știu la ce te-ai referit, zice Mendes, închizând dosarul. Și da, m-am documentat. Moebius e o boală neurologică rară care afectează al șaselea și al șaptelea nerv

¹ Versuri din cântul 51 al poemului *Song of Myself* al poetului american Walt Whitman (1819-1892) (n. tr.).

cranian, prezentă încă de la naștere și care provoacă paralizie facială. Înțeleg că nu ți-a fost ușor.

În vocea lui Mendes se simte o ușoară satisfacție, ca și cum ar fi păstrat definiția asta în mână, abia așteptând să o întreb dacă știe care-i problema cu fața mea. Am suferit de sindromul Moebius toată viața și iată ce am descoperit: singurii oameni suficient de aroganți ca să folosească expresia „înțeleg“ sunt cei care chiar n-au cum să înțeleagă vreodată. Oamenii care pricep cu adevărat nu au prea multe de zis pe tema asta.

— V-ați documentat, rostesc, cu un glas care abia-i mai mult decât o șoptă.

— Puțin.

— Deci știți cum e când ai nisip sub pleoape.

...

— Ce?

— Așa se simte câteodată, fiindcă că nu poți să clipești, zic eu. Să spui că ai ochii uscați nu descrie nici pe departe senzația. E mai degrabă ca și cum ai avea ochii „deşertificați“.

— Vic...

— Documentarea dumneavoastră v-a făcut să înțelegeți și cât de cumplite sunt nopțile când încerci să dormi cu ochii pe jumătate închiși? Sau că a bea dintr-o cană pare la fel de ușor ca a prinde luna cu lasoul? Sau că maximum ce pot spera din partea celorlalți copii e să mă lase în pace? Sau că anumiți profesori vorbesc mai rar când mi se adresează fiindcă presupun că sunt greu de cap?

Mendes se foiește stânjenită pe scaun.

— Nu mă înțelegeți greșit, îi zic. Nu mă plâng. Mulți oameni cu sindromul Moebius au necazuri mai mari decât mine. Când eram copil îmi doream să fiu altcineva, dar pe urmă...

Pe urmă tata mi-a făcut cunoștință cu opera lui Henri Matisse, un artist care credea că fiecare față are propriul ei ritm. Matisse căuta, în portretele sale, ceea ce el numea o „asimetrie specială”. Mi-a plăcut chestia asta. M-am întrebat cum stătea treaba cu ritmul feței mele și cu asimetria mea specială. Odată i-am spus asta și tatei. El mi-a spus că în asimetria mea exista frumusețe. Asta m-a făcut să mă simt mai bine. Nu chiar ne-singur, dar mai puțin singur.

Sau cel puțin în tovărășia artei.

— Pe urmă...? întreabă Mendes.

Aproape am uitat că începusem o frază.

— Nimic.

— Vic, știu că nu ți-a fost ușor.

Îmi indic cu ambele arătătoare fața imobilă.

— Vă referiți la... handicapul meu?

— Nu folosesc niciodată cuvântul handicapat.

— A, da, corect! „Incapacitat”. Sunteți un suflet caritabil.

Pipăi, prin brățara mea GP, căărurile mele spre nicăieri. Degetele mele au fost întotdeauna o forță de luat în seamă, scărpînând, zgâriind și ciupind. Brățara este un memento eficient, dar nu-i pe măsura degetelor mele, cu micile lor creierașe decise să îmi testeze pragul rezistenței la durere.

Întreb:

— Ați auzit vreodată că o persoană trebuie să treacă prin foc ca să devină cine-i era menit să devină?

Mendes soarbe din cafea și încuviințează.

— Sigur.

— Domnișoară Mendes, totdeauna mi-am dorit să fiu puternic. Aș vrea numai să nu fi fost atât de mult foc.

...

— Victor.

E doar o șoaptă, abia audibilă. Mendes se apleacă și întreaga ei postură se schimbă, trecând de la apărare la atac.

— Vic, uită-te la mine!

Nu pot.

— Uită-te la mine! repetă ea.

Mă uit.

— Baz Kabongo te-a pus să faci asta? întrebă ea, apoi încuviințează lent. E OK. El te-a pus, nu-i așa?

Tot nu zic nimic.

— Hai să-ți spun ce cred eu că s-a întâmplat, zice ea. Kabongo își vede fața pe afișe prin tot orașul, se neliniștește și decide că s-a ascuns destul. Vă convinge pe tine și pe prietena ta să ne mințiți, să ne spuneți că ați fost în locuri unde n-ați fost, în momente în care n-ați fost și cu oameni cu care nu v-ați întâlnit. Știe că unica lui șansă e un alibi sau un martor ocular care să spună că altcineva a făcut-o. Și cine să fie dacă nu doi puștani inocenți? Ei, sunt pe-aproape?

Nu zic nimic. Sunt un as absolut al necomunicării și fiecare minut care trece e un câștig, o victorie, indiferent cât de mică.

— Mă pricep la ce fac, continuă ea, și, chiar dacă nu știu unde ai fost în noaptea de 17 decembrie, știu unde nu ai fost. N-ai fost în casa aia. N-ai văzut băltoaca aia de sânge. N-ai văzut ochii omului ăluia stingându-se, Victor. Știi de unde știu că-i așa? Fiindcă, dacă ai fi văzut toate astea, n-ai mai sta acum pe scaunul ăla făcând pe deșteptul cu mine. Ți-ai uda pantalonii, asta ai face. Ți-ai ieși din minți de groază.

...

...

Creierile degetelor mele sunt niște animale lipsite de milă care îmi ronțăie fațetele.

— Kabongo contează pe tine să minți, Vic. Dar știi ce a uitat? A uitat de Matisse. A uitat de Whitman. A uitat de artă. Și tu știi ce are în comun toată arta de calitate, nu?

Sinceritatea. Partea aia din tine care știe ce e important. Și aia-i partea care îmi va spune adevărul.

Număr până la zece în minte, unde vocea lui Baz repetă, ca un patefon stricat: „Lăsați-i să creadă ce vor. Dar nu mințiți.“

— O să te protejăm, zice Mendes. Nu trebuie să-ți fie teamă. Spune-mi pur și simplu ce s-a întâmplat.

„Aplică tactici diversioniste, Vic. Ei o să aibă nevoie de timp. Și noi trebuie să li-l oferim.“

...

...

Mă aplec către reportofon și îmi dreg glasul.

— Orice fată care bea ceai.

Mendes închide calmă dosarul.

— Bine, am terminat aici.

— Orice fată care mănâncă pogăcele cu gem de zmeură.

Ea își împinge scaunul de sub masă, se ridică în picioare cu un aer de calmă finalitate și vorbește tare și clar:

— Interogarea lui Bruno Victor Benucci III de către sergentul Sarah Mendes s-a încheiat la ora 3:38 p.m.

Oprește reportofonul, își ia cafeaua și dosarul de pe masă și pornește către ușă.

— Mama ta va sosi în curând să te ia. Între timp, servește-te cu cafea de pe hol.

Clatină din cap, deschide ușa și bombăne:

— Ale dracu' pogăcele cu gem de zmeură!

Camera de interogatoriu numărul trei a poliției din Hackensack se transformă în livada Maywood, sera unsprezece. Mi-i imaginez: Baz Kabongo, cu instinctele lui paterne exagerate și cu tatuajele acoperindu-i brațele ca niște mâneci; Coco cea îndrăzneată, loială până la capăt; Zuz Kabongo, pocnind din degete și dansând pe loc. Și

mi-o imaginez pe Mad. Îmi amintesc momentul ăla, momentul meu de claritate sfâșietoare când norii s-au destrămat și am văzut totul de parcă nu mai văzusem nimic niciodată. Adevărul este că habar n-am avut ce-i dragoste pînă când n-am văzut-o într-o seră, desfăcându-se dinaintea mea ca o hartă și dezvăluindu-și multele teritorii neexplorate.

În timp ce sergentul Mendes deschide ușa gata de plecare îmi scot mîna de sub masă, o ridic pînă când brățara ajunge la nivelul ochilor și admir literele mari scrise cu alb pe materialul negru: GP

Walt Whitman avea dreptate. Fiecare om are multe fațete. Majoritatea sunt crude și dificile și o mare bătaie de cap. Dar unele fațete sunt minunate.

Ca asta...

Sunt un membru al Găștii Pofticioșilor.

— Chiar am fost în casa aia, domnișoară Mendes.

Mă concentrez asupra G-ului și a P-ului, albe ca zăpada, și silueta încețoșată a lui Mendes încremenește în cadrul ușii. Nu se întoarce spre mine.

— Am fost acolo, îi zic. I-am văzut ochii stingându-se.

(cu opt zile în urmă)

VIC

*Duetul florilor*¹ s-a terminat.

Duetul florilor a început din nou.

Magia butonului de *repeat*.

Îmi era dor de tata. Ergo, stăteam la capătul pontonului. Așa fac de fiecare dată când îmi e foarte dor de tata.

¹ Duet din opera *Lakmé* a compozitorului francez Léo Delibes (n. tr.).